

Arrest

nr. 343 303 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. OMBA BUILA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. OMBA BUILA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2025 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 11 september 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: B. (...)

Voornaam: Z. (...)

Geboortedatum: (...).1998

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

Op 11 september 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 11 september 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : B. (...)

voornaam : Z. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats : -

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2024.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder volgende exceptie op:

"Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Overeenkomstig art. 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht.

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) van 11.09.2025, die dezelfde dag werden betekend aan verzoeker. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen

dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht (artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet). De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve maandag 13.10.2025. Het beroep werd echter laattijdig ingediend op 14.10.2025.”

2.2. Artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikte verzoeker over een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissingen om een beroep in te dienen.

De bestreden beslissingen dateren van 11 september 2025. De bestreden beslissingen werden eveneens op 11 september 2025 aan verzoeker in persoon ter kennis gebracht. De beroepstermijn begon dus te lopen op 12 september 2025.

In casu zijn partijen het oneens over de datum waarop het beroep werd ingediend. Volgens verweerder werd het beroep ingediend op 14 oktober 2025.

Verzoeker brengt een *“Attestation d’envoi d’un message par DPA-JBox”* bij. Uit dit attest blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2025 om 23:59:49 uur zijn verzoekschrift naar de Raad heeft verzonden. Het statuut van het bericht is verzonden, afgeleverd, maar misschien nog niet gelezen.

Aldus kan wel degelijk worden aangenomen dat het beroep werd ingediend op maandag 13 oktober 2025, hetgeen binnen de voorziene beroepstermijn valt zodat het verzoekschrift wel degelijk tijdig werd ingediend.

De exceptie *ratione temporis* opgeworpen in de nota met opmerkingen wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, *“alinea’s 1 tot 3”*, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker maakt ook gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt als volgt onderbouwd:

“A. Schending van artikel 7, alinea’s 1 tot 3 van de wet van 15 december 1980

De verwerende partij heeft aan de verzoeker een bevel tot onmiddellijk vertrek van het grondgebied betekend, gebaseerd op artikel 7, eerste alinea, van de vreemdelingenwet.

De beslissing werd gerechtvaardigd met het argument dat de verzoeker geen geldig paspoort kon voorleggen bij zijn arrestatie.

Volgens artikel 7 mag een bevel om het grondgebied te verlaten echter niet worden genomen in strijd met hoger gerangschikte internationale rechtsregels.

De verzoeker meent dat dit besluit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (recht op privé- en gezinsleven) schendt.

Uit de rechtspraak van de Raad blijkt bovendien dat een onregelmatig verblijf op zich geen voldoende reden vormt om een bevel tot vertrek te geven, zonder rekening te houden met andere factoren, zoals mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De beslissing is enkel gebaseerd op het onregelmatige verblijf, zonder bijkomende overwegingen.

Artikel 7 laat de overheid een beoordelingsmarge: het is geen automatische verplichting om een vertrekbevel te geven. De Raad heeft dit bevestigd in arrest nr. 254.192 van 7 mei 2021.

De administratie heeft dus onterecht automatisch een bevel uitgevaardigd zonder individuele beoordeling.

De verwerende partij verantwoordt het bevel om het grondgebied te verlaten met het argument dat er een risico op vluchtgevaar zou bestaan bij de verzoeker.

Volgens artikel 1, §2 van de wet van 15 december 1980 is er sprake van vluchtgevaar wanneer het risico actueel en reëel is, vastgesteld na een individuele beoordeling op basis van objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden van het geval.

Daarbij wordt bijvoorbeeld gekeken of de betrokkene niet meewerkt met de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering of controle van de vreemdelingenwetgeving, of wanneer hij al geweigerd heeft zich aan een maatregel van overbrenging, uitzetting of verwijdering te houden.

In de betwiste beslissing vermeldt de verwerende partij enkel enkele feitelijke elementen over de administratieve situatie van de verzoeker, zonder concreet aan te tonen dat er werkelijk een vluchtgevaar bestond.

Dat vormt een schending van de formele motiveringsplicht: de administratie heeft nagelaten om voldoende feitelijke redenen te geven voor haar besluit.

Het middel is daarom gegrond op dit punt.

De verwerende partij stelt verder dat de verzoeker niet heeft meegewerkt met de autoriteiten omdat hij zich niet bij de gemeente zou hebben aangemeld binnen de termijn voorzien in artikel 5 van de wet van 15 december 1980, en omdat hij geen bewijs levert dat hij in een hotel verblijft.

De verzoeker merkt op dat hij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld omdat hij slechts tijdelijk en onzeker in België verbleef, zonder de bedoeling om zich langdurig te vestigen. Dat enkele feit kan niet volstaan om de genomen beslissing te rechtvaardigen.

De verwerende partij heeft dus opnieuw gehandeld in strijd met artikel 7 van de vreemdelingenwet.

B. Schending van de zorgvuldigheidsplicht als onderdeel van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

“De zorgvuldigheidsplicht, die tot de algemene beginselen van behoorlijk bestuur behoort, verplicht de overheid om een nauwgezet feitenonderzoek uit te voeren, de voor de besluitvorming noodzakelijke

inlichtingen te verzamelen en alle elementen van het dossier in overweging te nemen, zodat zij haar beslissing met volledige kennis van zaken kan nemen en na redelijke afweging van alle nuttige elementen voor de oplossing van het specifieke geval."

In casu, de verwerende partij haar beslissing niet heeft genomen met inachtneming van alle elementen van de zaak.

De Raad van State heeft geoordeeld dat wanneer een overheid een beoordelingsbevoegdheid heeft, zij die moet uitoefenen door een volledig en individueel onderzoek te verrichten (RvS, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003).

De overheid moet dus, vóór ze beslist, de zaak zo grondig mogelijk onderzoeken en rekening houden met alle omstandigheden waarover zij beschikt of had moeten beschikken.

In dit geval beweert de verwerende partij wel rekening te hebben gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en met de artikelen 3 en 8 EVRM bij het nemen van haar beslissing, maar er is geen enkel element in het dossier dat dit aantoont.

Een grondige analyse van de situatie wijst er integendeel op dat niets in de omstandigheden van de verzoeker een vertrekbevel rechtvaardigt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft België al veroordeeld omdat de Belgische autoriteiten in soortgelijke zaken geen grondig individueel onderzoek uitvoerden (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, arrest van 20 december 2011, nr. 10486/10).

De verwerende partij had de feiten grondiger moeten onderzoeken en de nodige informatie bij de verzoeker moeten inwinnen alvorens te beslissen.

Als dat was gebeurd, had de administratie ontdekt dat de echtgenote en het kind van de verzoeker in België wonen.

Door dit niet te doen, heeft de overheid haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

C. Schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel

Het redelijkheidbeginsel betekent dat een overheid, ook al heeft ze een beoordelingsmarge, haar beslissingen moet nemen binnen de grenzen van het redelijke. Een besluit is onredelijk wanneer er een duidelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

In deze zaak bestaat er een manifeste disproportie tussen de aangehaalde redenen en de maatregel die werd opgelegd.

De beslissing is niet gebaseerd op concrete, persoonlijke of objectieve elementen met betrekking tot de verzoeker.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de overheid het evenredigheidsbeginsel heeft onderzocht zoals vereist door artikel 7, derde alinea, van de wet van 15 december 1980.

De verzoeker vormt bovendien geen bedreiging voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft dus gehandeld in strijd met het redelijkheid- en evenredigheidsbeginsel.

D. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

De verwerende partij heeft niet voldaan aan de wettelijke verplichting om haar beslissing voldoende en passend te motiveren.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat een beslissing de feitelijke en juridische overwegingen moet vermelden waarop ze is gebaseerd, en dat deze motivering adequaat moet zijn.

Dat betekent dat de motivering duidelijk, precies, concreet en toereikend moet zijn. De rechter controleert niet enkel of er een motivering is, maar ook of die voldoende en relevant is.

Een adequate motivering vereist dat:

- a) de beslissing de feitelijke en juridische omstandigheden vermeldt waarop ze steunt;
- b) de motieven in de tekst van de beslissing zelf voorkomen;
- c) de motivering voldoende gedetailleerd is, vooral wanneer de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt.

In dit geval voldoet de beslissing niet aan deze vereisten: ze bevat geen duidelijke en evenwichtige uitleg van de redenen waarom het bevel werd genomen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en hem in staat stellen om ze, indien nodig, juridisch aan te vechten. De verzoeker begrijpt echter niet op welke concrete gronden de overheid haar beslissing baseerde.

De motivering is dus ontoereikend en onevenredig, wat betekent dat de verwerende partij de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Het middel is bijgevolg gegrond.

In dit dossier heeft de administratie nagelaten te voldoen aan de verplichting van artikel 3, aangezien de motivering noch adequaat, noch evenredig is.

De motiveringsplicht heeft tot doel dat de bestemming van de beslissing de redenen van de maatregel kan begrijpen, zonder dat de overheid hoeft uit te leggen waarom zij bepaalde motieven belangrijker achtte dan andere.

Het volstaat dat de beslissing duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de overheid weergeeft, zodat de betrokkene deze kan begrijpen en desgewenst betwisten, en zodat de rechterlijke instantie haar controle kan uitoefenen.

In dit geval begrijpt de verzoeker echter niet op welke concrete gronden de beslissing is gebaseerd.

Zoals reeds eerder uiteengezet, blijkt uit het dossier dat de overheid haar motiveringsplicht niet is nagekomen.

De beslissing bevat wel verwijzingen naar wettelijke bepalingen, maar de bijbehorende uitleg is niet relevant en berust op onjuiste en niet-toepasselijke overwegingen.

De administratie heeft dus niet voldaan aan de wettelijke vereisten van artikel 3, aangezien haar motivering niet voldoende duidelijk, evenredig of adequaat is.

Het middel is derhalve gegrond."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. In een eerste middelonderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)"

In se kan verzoeker worden gevolgd waar hij opmerkt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden genomen in strijd met hoger gerangschikte internationale rechtsregels.

Verzoeker gaat evenwel uit van een onjuiste lezing van de eerste bestreden beslissing waar hij opwerpt dat deze beslissing enkel gebaseerd is op zijn onregelmatig verblijf zonder bijkomende overwegingen. Verzoeker verliest volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing uit het oog:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt maakte de gemachtigde wel degelijk een individuele beoordeling, hij hield er rekening mee dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen.

Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Maar het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de eerste bestreden beslissing.

In het eerste onderdeel van het enig middel maakt verzoeker geen gewag van een gezins- of familielevens. Nu verzoeker niet aantoonbaar daadwerkelijk een gezins- en familielevens te hebben wordt een schending van artikel 8 van het EVRM hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In het tweede onderdeel van het eerste middel poneert verzoeker dat zijn echtgenote en kind in België wonen. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering en brengt geen enkel stuk bij om dit te staven, verzoeker vermeldt zelfs niet hoe zijn echtgenote en kind zouden heten, hoe oud zijn vermeende kind zou zijn, hij brengt geen identiteitsstukken van deze personen bij, geen foto's, e.d. Door louter te beweren maar niet aan te tonen dat zijn kind en echtgenote in België verblijven, slaagt verzoeker er niet in om volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben."

Deze verklaring van verzoeker vindt immers steun in stuk 17 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt. Hieruit blijkt dat verzoeker op 11 september 2025, dit is eveneens de dag waarop de bestreden beslissingen werden genomen, werd gehoord door de politie. Er werd letterlijk aan verzoeker gevraagd of hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft en/of kinderen. Verzoeker antwoordde hierop ontkennend. De gemachtigde hield bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening met de verklaringen die verzoeker op de dag van de bestreden beslissingen had afgelegd.

3.1.2.2. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)*

§2. (...)

§ 3. Er kan worden afgewezen van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De eerste bestreden beslissing bevat volgende motivering waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Uit deze motieven blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat (1) er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en omdat (2) hij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat wederom verder wordt gemotiveerd. Elk van deze redenen volstaat reeds om de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te dragen. Verzoeker betwist in het eerste onderdeel van het enig middel niet dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). In een derde onderdeel van het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing laat verzoeker gelden dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde.

Door louter te laten gelden dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde, slaagt verzoeker er niet in om volgende motieven in de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen:

“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Uit stuk 17 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 11 september 2025 werd betrap op feiten van witwassen en er een proces-verbaal werd opgemaakt. Door louter te poneren dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde, toont verzoeker niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd gemotiveerd: *“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen*
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit volstaat om de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te dragen.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft

beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat de verweerder de feiten grondiger had moeten onderzoeken en de nodige informatie bij verzoeker had moeten inwinnen alvorens te beslissen. Verzoeker houdt voor dat wanneer dit was gebeurd de administratie had ontdekt dat de echtgenote en het kind van verzoeker in België wonen.

Uit stuk 17 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 11 september 2025 - dit is eveneens de dag waarop de thans bestreden beslissingen werden genomen - werd gehoord door de politie. Er werd letterlijk aan verzoeker gevraagd of hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft en/of kinderen. Verzoeker antwoordde hierop ontkennend. Vervolgens motiveert de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld door rekening te houden met hetgeen verzoeker diezelfde dag ten aanzien van de politie had verklaard.

Verzoeker poneert nu in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote en kind in België wonen. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering en brengt geen enkel stuk bij om dit te staven, verzoeker vermeldt zelfs niet hoe zijn echtgenote en kind zouden heten, hoe oud zijn vermeende kind zou zijn, hij brengt geen identiteitsstukken van deze personen bij, geen foto's, e.d. Door louter te beweren maar niet aan te tonen dat zijn kind en echtgenote in België verblijven, slaagt verzoeker er niet in om volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”, te meer nu deze motieven steun vinden in hetgeen verzoeker op de dag van het nemen van de bestreden beslissingen ten aanzien van de politie verklaarde (zie stuk 17 van het elektronisch administratief dossier).

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

3.1.2.4. In een derde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verzoeker betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de overheid het evenredigheidsbeginsel heeft onderzocht zoals vereist door artikel 7, derde alinea van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Deze bepaling heeft evenwel betrekking op de vasthouding, terwijl verzoeker niet wordt vastgehouden zodat deze bepaling hoe dan ook niet van toepassing is.

Verzoeker laat gelden dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat (1) verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en (2) hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat verder wordt gemotiveerd. Elk van deze redenen volstaat reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te dragen. Verzoeker betwist niet dat hij in België verblijft terwijl hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit is van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat (1) er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en omdat (2) hij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat wederom verder wordt gemotiveerd. Elk van deze redenen volstaat reeds om de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te dragen.

Door louter te laten gelden dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde, slaagt verzoeker er niet in om volgende motieven in de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen:

“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Uit stuk 17 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 11 september 2025 werd betrap op feiten van witwassen en er een proces-verbaal werd opgemaakt. Door louter te poneren dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde, toont verzoeker niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd gemotiveerd: *“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen* Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op concrete, persoonlijke of objectieve elementen met betrekking tot hemzelf. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit is van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, dat hij op 11 september 2025 op heterdaad werd betrap op feiten van witwassen, dat hij verklaarde geen gezinsleden of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen, dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 1 augustus 2024 werd betekend en hij niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Al deze zaken zijn wel degelijk concrete elementen die van toepassing zijn op verzoeker.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.5. In een vierde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en uit het administratief verslag/TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van regio Rhode en Schelde op 11 september 2025 blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van witwassen en gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde motiveert dat er een risico op onderduiken bestaat nu verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert en verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 1 augustus 2024 en verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. De gemachtigde motiveert dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde nu uit het administratief verslag/TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van regio Rhode en Schelde blijkt dat verzoeker op 11 september 2025 op heterdaad werd betrapt op feiten van witwassen en gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Mede gelet op al het voorgaande wordt verzoeker niet bijgetreden waar hij voorhoudt dat de uitleg in de eerste bestreden beslissing niet relevant zou zijn en zou berusten op onjuiste en niet-toepasselijke overwegingen. Minstens licht verzoeker in het vierde onderdeel van het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing niet toe welke overwegingen onjuist en niet-toepasselijk zouden zijn.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Doorheen zijn eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is verzoeker er evenmin in geslaagd om een manifeste beoordelingsfout aan te tonen.

Het eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

3.2.1. In een enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11, tweede lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker maakt ook gewag van een kennelijke beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“A. Schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat artikel 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

De verwijderingsbeslissing gaat gepaard met een inreisverbod van ten hoogste drie jaar, in de volgende gevallen:

1° wanneer geen termijn wordt toegekend voor vrijwillig vertrek of;

2° wanneer een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd.”

Overwegende dat artikel 74/13 op zijn beurt bepaalt dat:

“Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing houdt de Minister of zijn afgevaardigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelandsburger.”;

Overwegende dat de verwerende partij de bestreden beslissing verantwoordt door het feit dat de verzoeker de beslissing tot verlaten van het grondgebied, die hem op 1 augustus 2024 ter kennis werd gebracht, niet zou hebben uitgevoerd;

Dat hoe dan ook, dit enige element niet volstaat om de door de verwerende partij genomen beslissing te legitimeren die klaarblijkelijk de gevallen zoals bedoeld in het hoger vermelde artikel 74/11 schendt.

B. Schending de plicht tot zorgvuldigheid, als onderdeel van het algemene beginsel van goed bestuur

Overwegende dat "de plicht tot zorgvuldigheid, die voortvloeit uit de algemene beginselen van goed bestuur, de autoriteit verplicht om een grondig onderzoek naar de feiten uit te voeren, de nodige informatie te verzamelen om een beslissing te nemen en alle elementen van het dossier in overweging te nemen, zodat zij haar beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en na een redelijke beoordeling van alle relevante elementen voor de oplossing van het specifieke geval";

Dat in het onderhavige geval de wederpartij niet heeft beslist rekening houdend met alle elementen van de zaak;

Dat de Raad van State overweegt dat: "Wanneer de autoriteit beschikt over een beoordelingsbevoegdheid, is zij gehouden deze uit te oefenen, wat haar in het bijzonder verplicht om een bijzonder en volledig onderzoek uit te voeren; (...) Als een dergelijke bevoegdheid wordt erkend, wordt van haar verwacht dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval (...)" (RvS, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003);

Dat het dus aan de administratieve autoriteit is om, alvorens haar beslissing te nemen, een zo grondig mogelijk onderzoek van de zaak uit te voeren, rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of behoort te hebben.

C. Schending van het beginsel van redelijkheid en evenredigheid

Overwegende dat "het beginsel van redelijkheid verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van een autoriteit: in het geval van een gebonden bevoegdheid is alleen de door de rechtsregel voorgeschreven beslissing legaal, terwijl in het geval van een discretionaire bevoegdheid de administratie beschikt over een beoordelingsbevoegdheid om tussen verschillende beslissingen te kiezen. Deze vrijheid kan, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, soms ruimer en soms beperkter zijn, maar in elk geval moet zij binnen de grenzen van het redelijke blijven. Een administratie die haar beoordelingsbevoegdheid gebruikt door buiten de grenzen van het redelijke te treden, schendt het beginsel van redelijkheid. Echter, iedere persoon die beschikt over een beoordelingsmarge, heeft in principe de mogelijkheid om tot verschillende conclusies te komen die elk binnen deze marge liggen en die dus niet getuigen van een willekeurig en onredelijk karakter." RvS (9e kamer) nr. 225.271, 28 oktober 2013;

Dat het gepast is om te herinneren dat "er sprake is van schending van het beginsel van redelijkheid wanneer een beslissing is gebaseerd op objectief juiste en relevante gronden in rechte, maar er een kennelijke disproportie bestaat tussen deze gronden en de inhoud van de beslissing";

Dat de schending van het beginsel van redelijkheid in het onderhavige geval voortvloeit uit de kennelijke disproportie tussen de genomen beslissing, de toepasselijke regels en de inhoud van de motivering;

Dat de wettelijke bepaling die de basis vormt voor de bestreden beslissing, de situaties opsomt waarin de duur van het toegangsverbod van toepassing zou moeten zijn;

Dat in het onderhavige geval de wederpartij de verwijderingsbeslissing heeft vergezeld van een toegangsverbod van 3 jaar, gelet op het feit dat er geen termijn zou zijn toegekend aan de verzoeker voor zijn vrijwillige terugkeer;

Dat, zelfs als de wederpartij een kennelijk legitiem doel nastreeft, moet worden vastgesteld dat de duur van het toegangsverbod onevenredig is aan de aan de verzoeker verweten feiten.

D. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen

Over

Overwegende dat de wederpartij niet voldoet aan de verplichting tot formele motivering waaraan hij is gebonden, in strijd met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat artikel 3 van de wet van 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt dat "de vereiste motivering bestaat uit de opgave, in de handeling, van de rechts- en feitenoverwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet adequaat zijn.";

Dat het adjectief "adequaat" betekent dat de motivering duidelijk, precies, concreet en voldoende moet zijn;

Dat in dit verband "de gerechtelijke controle van de motivering van een handeling die formeel moet worden gemotiveerd, niet alleen betrekking heeft op het bestaan van een motivering; de motivering moet adequaat zijn en de controle heeft betrekking op deze adequaatheid, dat wil zeggen de juistheid, toelaatbaarheid en relevantie van de motieven";

Dat artikel 3 bijgevolg een drievoudige eis vaststelt:

- a) De handeling moet de feiten en rechtsgronden aangeven die eraan ten grondslag liggen. De wetgever heeft gewild dat de redenering in zijn geheel zichtbaar is;*
- b) De motivering moet in de handeling zijn opgenomen - "instrumentum". Er kan normaal gesproken geen rekening worden gehouden met andere motieven dan die;*
- c) De motivering moet adequaat zijn. De wetgever wil een duidelijke en precieze motivering;*

Dat dientengevolge moet worden geconcludeerd dat "een adequate formele motivering een evenredigheidsrelatie vereist tussen het belang en de motivering van de beslissing. Deze motivering moet uitvoeriger zijn wanneer de administratieve autoriteit beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid";

Overwegende dat in het onderhavige geval de administratie niet heeft voldaan aan het bepaalde in artikel 3, vanwege het ontbreken van het adequate en evenredige karakter van haar motivering;

Dat bovendien de verplichting tot motivering waaraan de administratieve autoriteit is gebonden, de bestemming van de beslissing moet laten kennen de redenen waarop deze berust, zonder dat de autoriteit echter gehouden is de motieven van deze motieven uit te leggen;

Dat het voldoende is dat de beslissing op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redenering van de auteur weergeeft, teneinde de bestemming van de beslissing in staat te stellen de rechtvaardiging ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en de bevoegde rechter in staat te stellen controle uit te oefenen;

Dat in het onderhavige geval de verzoeker de rechtvaardiging niet begrijpt die door de wederpartij wordt ingeroepen om de bestreden beslissing aan te nemen;

Dat hij om identieke redenen verwijst naar de ontwikkelingen gewijd aan de voorgaande punten van het onderhavige beroep, die expliciet getuigen van de schending van de verplichting tot formele motivering waaraan de wederpartij was gebonden;

Dat inderdaad de verplichting om elke administratieve handeling adequaat te motiveren, voortvloeiend uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, bestaat uit de opgave in de handeling van de rechts- en feitenoverwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, hetgeen niet het geval is in het onderhavige geval;

Dat als de bestreden beslissing gebaseerd is op wettelijke bepalingen, de motivering die daaruit voortvloeit niet relevant is aangezien de wederpartij de voornoemde wettelijke bepalingen heeft geschonden en is gebaseerd op onjuiste overwegingen om de voornoemde beslissing aan te nemen;

Dat in de omstandigheden van het onderhavige geval de administratie niet heeft voldaan aan het bepaalde in artikel 3, in die zin dat haar motivering niet van een adequaat en evenredig karakter getuigt;

Dat het middel gegrond is ;"

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Verzoeker kan tegen de tweede bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Het middel is wat dit onderdeel betreft niet ontvankelijk.

3.2.2.2. In een eerste onderdeel van het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hem wordt aangewreven dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 1 augustus 2024 ter kennis werd gebracht niet zou hebben uitgevoerd. Verzoeker betwist in se evenwel niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 1 augustus 2024 ter kennis werd gebracht. Verzoeker betoogt dat dit enige element niet volstaat om de door verweerder genomen beslissing te legitimeren *“die klaarblijkelijk de gevallen zoals bedoeld in het hoger vermelde artikel 74/11 schendt”*.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 1 augustus 2024 en hij niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd zodat de correcte toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet ter discussie staat.

Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar, met name:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker toont met zijn summiere uiteenzetting geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan.

3.2.2.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting en werpt vervolgens op dat de verweerder in casu geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak.

Verzoeker laat evenwel na concreet toe te lichten welke concrete elementen de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

Door middel van een dergelijke summiere uiteenzetting toont verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

3.2.2.4. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Voor een theoretische uiteenzetting over het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2.4. werd uiteengezet.

Verzoeker gaat uit van een onvolledige lezing van de tweede bestreden beslissing waar hij opmerkt dat hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ook een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd nu hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2024”* en verzoeker *“niet het bewijs (heeft) geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”*

Verzoeker meent dat de duur van het inreisverbod die hem wordt opgelegd onevenredig is met de aan hem verweten feiten.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Verzoeker maakt geen gewag van specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval die de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde niet moet motiveren waarom hij geen andere, kortere, geldingsduur voorziet voor het op te leggen inreisverbod. Hij moet enkel motiveren waarom hij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen hij gedaan heeft.

Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn summier betoog niet concreet aan dat de verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Het weze herhaald dat verzoeker ook niet aantoont dat verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. In een vierde onderdeel van het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan.

Voor de theoretische uiteenzetting kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2.5. werd uiteengezet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2024”* en hij *“niet het bewijs (heeft) geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd”*. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom voor de duur van het inreisverbod gekozen wordt voor een termijn van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Regio Rhode en Schelde op 11.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Doorheen zijn tweede en enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is verzoeker er evenmin in geslaagd om een kennelijke beoordelingsfout aan te tonen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU